

HLAS

JESUS

**Hokej
Strana 2**

**Osobitné
poslanie
v podnikaní
Strana 15**

Moja záchranná sieť

John Blue
hráč Národnej hokejovej ligy (NHL)

Hoci som počul takéto slová už predtým, predsa ma zasiahli ako zaucho. „Nie si dobrý brankár,“ potriasol manažér hlavou. „Nechceme ťa. Naozaj by si mal odísť a zabudnúť na hokej.“ Keby som si pripúšťal tieto poznámky, nedostal by som sa do profesionálneho športu a len by som uvažoval o tom, čo som mohol v športe dosiahnuť. Ale pokiaľ ma nejaký klub chcel, odmietal som odísť. Do konca tej sezóny som hral v šiestich rôznych mestách. Obdobie 1991 – 1992 som s výnimkou jedného mesiaca prežil v hoteloch, a keď som ráno vstával, často som si nevedel spomenúť, v ktorom meste to som.

Hokej som po prvý krát okúsil v Seattle, štát Washington, kde sme bývali počas prvých dvoch rokov, čo som chodil do základnej školy. Po tie roky som hrával hokej, hoci pre mňa to bol až druhý šport. V skutočnosti som sníval o profesionálnom futbale. Postupne som pochopil, že to je veľmi nerealistický cieľ a rozhodol som sa skúsiť, ako ďaleko to budem môcť dotiahnuť v niečom inom. Spolu s niekoľkými priateľmi som odletel do Des Moines v štáte Iowa a skúsil som to v juniorskom hokejovom mužstve.

Napriek svojmu netradičnému štýlu – rád som sa veľa pohyboval pred bránkou – som prejavil dostatok talentu, aby som uspel. Iowa ma postrčila do vyšších sfér športu. Získal som športové štipendium na University of Minnesota. V minulom desaťročí som bol jediným hráčom, ktorý nebol občanom štátu Minnesota, čo tam hral.

Des Moines je tiež miestom, kde som po prvý krát zažil krízu viery. Svoj život som odovzdal Ježišovi Kristovi už vo veľmi mladom veku a ako teenager som sa veľmi zaujímal o získanie rastúceho živého vzťahu k Ježišovi Kristovi. Chcel som, aby mi Boh dal všetko, čo má.

Krst v Duchu Svätom nesmierne zmenil môj modlitebný život. Nestačilo to však na to, aby som bol uchránený pred poblúdením, keď som odišiel z domu. Čoskoro som zistil, že musím absolvovať svoju vlastnú, osobnú a skutočnú cestu s Ježišom, zvlášť keď som opustil známe a chrániace prostredie domova. Moja viera v Krista mi umožnila prekonať tvrdosť hokeja v NHL.

Po rokoch v Iowe som musel čeliť nedostatku odovzdania. Vedel som, že som sa dopustil neúcty k Bohu kompromismi, ktoré som tam urobil. Áno, je to ťažké, keď sa dostanete do nového prostredia, stretáte sa s novými ľuďmi a keď sa deje toľko vecí... To však neospravedlňuje. Sľúbil som, že budem znovu žiť pre Ježiša a nie len o tom hovoriť.

Hoci ma Boh od toho okamihu viedol, nevydláždil mi hladkú cestu. V mojom

živote bolo niekoľko vrcholov. Dostal som sa do univerzitného mužstva a počas troch rokov v Minnesote som dvakrát hral v semifinále NCAA. V roku 1988 som sa dostal do olympijského hokejového mužstva – bolo to skutočne úchvatné. Hoci som na Olympiáde v skutočnosti nehral, zážitky z olympijskej atmosféry a reprezentácie vlasti boli skutočným požehnaním.

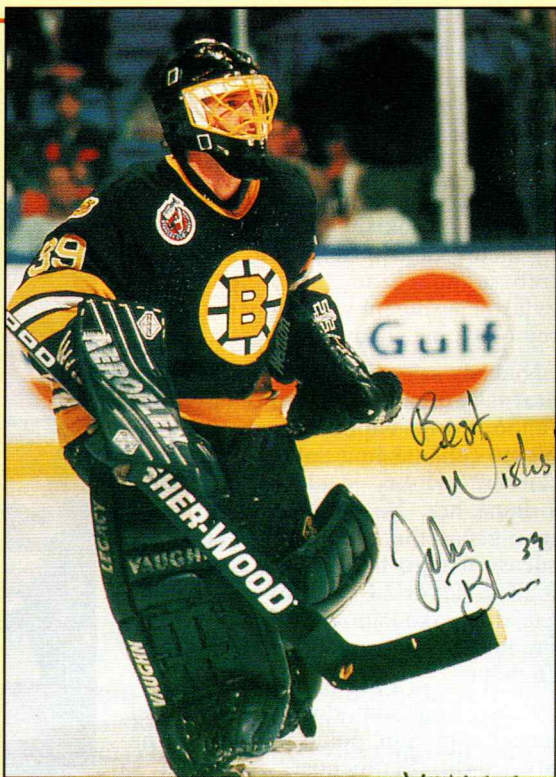
Naučil som sa tiež veľa o protivitenstvách. Tam patrili kruté krízy dôvery, nízke príjmy, dlhé cesty autobusom, lacné motely a život, ktorý bol všelijaký, len nie príťažlivý.

Keď ma v roku 1986 získal Winnipeg, rozdelil som si sezónu 1987 – 88 medzi hokejové mužstvo v Kalamazoo, štát Michigan, ktoré hralo Medzinárodnú hokejovú ligu (IHL) a národné mužstvo Spojených štátov.

Bolo to tri roky po radosi zo zaradenia do olympijského mužstva, keď som tvrdo narazil. Keď sa chcete dostať do profesionálneho hokeja tak veľmi, že to môžete priam nahmatať, a vaše mužstvo vám povie, aby ste prestali, je to deprimujúce. Naplnený zúfalstvom sedel som v jednu noc v ďalšej z nekonečného radu anonymných hotelových izieb a obrátil som svoju pozornosť k Bohu.

„Pane, to nie je správne,“ povedal som pokorný a s pocitom bezcennosti. „Ak chceš, aby som Ti slúžil v nižších súťažiach, tak Ti tam pôjdem slúžiť.“ Toto rozhodnutie znamenalo môj obrat. Uvedomil som si, že nezáleží až tak veľmi na tom, kde som, ale na tom, čo som – služobník Boží.

Pocítil som tiež uvoľnenie z tlaku, ktorý ma prenasledoval všade, kde som hral. Čokoľvek sa udialo, vedel som, že to je v Božích rukách, a že Boh ma má tam, kde ma chce mať. To mi dalo silu pokračovať s hokejom a usilovať sa ďalej napriek znechuteniu neúspechom.

Po tom, čo ma mužstvo AA odpísalo, zostúpil som do nižšej súťaže. Potom som sa dostal do nezávislého klubu, ktorý hral v IHL. Keď to mužstvo vypadlo, uchytil som sa v inom mužstve, ktorého brankár sa zranil a keď sa vyliečil, šiel som ďalej. Tú sezónu som dokončil v Portlande, štát Maine. Potom som podpísal zmluvu s Bostonom a uprostred sezóny 1992 – 93 ma povolali do mužstva Bruins. Odrazu som bol v známom Boston Garden! Rok som skončil s výsledkom 9-8-1 a začal som play – off proti Buffalo.

Aby nedošlo k nedorozumeniu, musím povedať, že sa mi tam páčilo. Mnoho fánušikov má však nerealistický pohľad na to, aký úžasný musí byť profesionálny hokej. To, čo nevidia, je nevelmi príťažlivá, tvrdá práca. Neprešiel deň, že by ma nebolelo telo.

K fyzického náporu sa pridáva i psychické a emočné vypätie, býva to jedno-

MOJA ZÁCHRANNÁ SIeŤ

ducho riadna zaberačka. Na mojej úrovni výhra alebo prehra rozhodovala o tom, či zostanem, alebo sa vrátim do nižšej súťaže. A to ešte zvyšovalo náptie.

Konkurencia v profesionálnom hokeji sa zvyšuje a takisto vzrastajú požiadavky médií, fanúšikov a tých, čo vás potrebujú na rôzne špeciálne účely – zvláštne vstupenky, vystúpenia na verejnosti a iné služby.

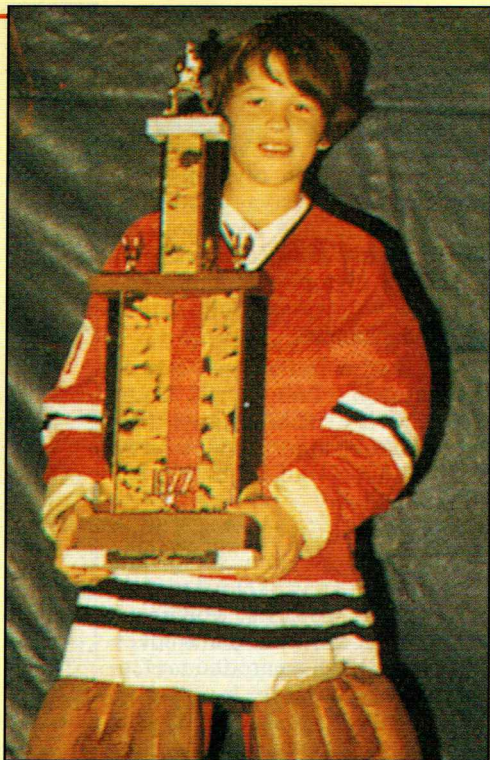
Niekedy sa ľudia pýtajú, ako je možné hrať taký drsný šport a pritom byť kresťanom. Moja odpoveď je: „Ako môže niekto čeliť takému tlaku a nebyť kresťanom?“ Hokej je silová, a niekedy i drsná hra. Neospravedlňujem hokejové zápasy, ale silový charakter je súčasťou tejto hry. V liste Kolosanom 3:23 sa hovorí „Čokoľvek robíte, robte z tej duše, ako Pánovi a nie ako ľuďom... Pre mňa to znamená dať do toho všetko čo mám.

Teraz, keď som dosiahol svoj cieľ, musel som čeliť pokušeniu stať sa namysleným. Skutočnosť, že dostať sa nahor trvalo tak dlho, mi však pomáha udržať si správny pohľad na vec. Stať sa arogantným alebo nafúkaným by bolo hlúpe. Zdá sa však, že pre istotu vždy mám v blízkosti nejakého priateľa – kresťana alebo niekoho z rodiny, ktorý

Krst v Duchu Svätom

Niektoré príbehy, uverejnené v tomto čísle časopisu HLAS hovoria o krste v Duchu Svätom. Je to biblická skúsenosť, zasľúbená nasledovníkom Ježiša Krista. Jej účelom je obdarovať kresťana mocou, aby mohol konať Božiu vôľu. Biblia o tom často hovorí v knihe Skutkov apoštolov.

Ak máte záujem o ďalšie informácie, skontaktujte sa so skupinou IZOPE vo vašej oblasti (pozri str. 18).

sa ozve, aby ma udržal na správnej ceste.

Potom, vždy sú nablízku ženy. Snažím sa vyhýbať miestam, kde sa poneviarajú. Udržanie čistoty života je dôležité pre moje svedčenie o Ježišovi. Neznamená to, že mám dlhý zoznam vecí, ktoré nesmiem robiť, uvedomujem si však, že vykonanie zlého skutku množe zničiť všetko, čo sa usilujem dosiahnuť. Hokejisti sú tvrdí chlapi, ale sú veľmi citliví na rozdiely medzi slovami a skutkami. Radšej pravdu vidia, ako o nej počúvajú. Ak najprv nebudem žiť to, v čo podľa svojich slov verím, nebudú nikdy počúvať vysvetľovanie tejto viery.

Keď som dlhšie pôsobil v IHL, uvedomil som si, že Boh pôsobí i v tejto oblasti. Ukazuje mi potreby v životoch iných i moju povinnosť pomáhať im. To ma viedlo k organizovaniu štúdia Biblie

v mužstve. Začal som minulý rok v decembri s piatimi inými hráčmi a ich manželkami.

Moje poslanie zahŕňa tiež pôsobenie na ľudí mimo hokej. Širokú bránu mi otvorilo viacero nových príbehov, v ktorých sa spomína moja viera a tiež vystúpenie v televízii v auguste minulého roku. Rozprávam aj v mládežníckych strediskách, cirkvách a v iných skupinách o tom, čo Boh robí v mojom živote. Už nie som ten človek, čo som býval pred piatimi rokmi, pretože poznám zdroj svojej sily a požehnania.

Putovanie po ťažkej ceste mi pomáha vo vzťahoch k iným. Viem, čo to znamená byť odhodnený do starého železa a uvažovať nad tým, či som ešte vôbec na niečo súci. Viem tiež, čím musíme

prejsť, aby sme sa dostali tam, kde nás Boh chce mať. Dokonca aj keď pracujem na zlepšení pomerov v NHL. Boh ma pripravuje na život po skončení športovej kariéry.

Mám ešte jeden rok do ukončenia štúdia komunikácie a vysielania na University of Minnesota a teším sa na svoje budúce verejné vystupovanie. Či budem pôsobiť ako verejný rečník, motivačný rečník alebo v kresťanskej duchovnej službe, to vie iba Boh. Jedno je však isté – On ma povedie príslušnými krokmi vtedy, keď to určí On a nie ja. To je dobre, pretože vedomie, že za mnou sú Božie ruky, mi poskytuje záchranú sieť, na ktorú sa môžem spoľahnúť. ●

Ľadový hokej vo Švédsku

Ježiš má najlepšie miesto pre reklamu na Škandinávskom hokejovom štadióne v meste Gothenburg vo Švédsku. Začalo sa to istým podnikateľom vo Vastergotlande. Študoval návrh Škandinávského športového strediska, aby sa rozhodol, kde umiestniť reklamu svojej firmy, keď ho Pán Boh primäl urobiť niečo iné. Potom zatelefonoval národnému predsedovi FGBMFI Danielovi Wahlstromovi a povedal: „Môžete si vziať moje miesto na reklamu. Chcem, aby ste ho použili pre Ježiša Krista. Ja uhradím náklady.“

Daniel bol veľmi vzrušený a začal sa modliť, aby mu Boh ukázal, čo má dať do reklamy. „Chceli sme vyslať jasnú správu, preto sme sa rozhodli sústrediť sa na meno Ježiš.“ Miesto, kde bola reklama umiestnená tak, že sa bude často objavovať v televízii. Nakoniec sme sa dohodli na slove „Ježiš“ a znak FGBMFI. Tento jednoduchý znak bol schválený.

Firma, ktorá reklamu vyrábala, bola natoľko pohnutá nezvyčajným a odvážnym kresťanským svedectvom na hokejovom štadióne, že ponúkla bezplatne umiestniť ešte jeden znak Medzinárodnej spoločnosti podnikateľov zvestujúcich plné evanjelium (FGBMFI) na opačnej strane klziska. (Túto stranu klziska televízne kamery nesnímajú). Takto sú teraz na klzisku dva veľké „Ježišove“ znaky.

Hala Skandinavium je hokejový štadión s najväčšou kapacitou vo Švédsku. Tohto roku sa mužstvu Vastra Frolunda podarilo dostať sa do play – off. Všetky zápasy play – off bude vysielat' národná televízia. Každý, kto ich bude sledovať, si určite všimne meno „Ježiš“, a ak aj náhodou nie, často ho bude vidieť na športovej strane novín. ●

Futbal a golf nestačili

Kevin Bristow
Middlesex, Anglicko

Futbal bol bohom v našom dome! Otec hrával začiatkom 50. rokov za Arsenal a Guy, môj brat, odišiel rovno zo školy hrať profesionálne za Watford a po desiatich rokoch šiel hrať do Nórska. Ja som sa k futbalu dostal tiež vo veľmi mladom veku.

Keďže som nemal dostatok schopností, aby som kráčal v ich stopách, zamiloval som sa namiesto do futbalu do golfu. Rozhodol som sa stať profesionálom, ale sen sa zrútil jedného dňa, keď sa zistilo, že som sa dopustil krádeže v pánskej šatni. V dôsledku toho ma vylúčili z golfového klubu.

Potom som sa nechal unášať koncom svojich teenagerských rokov. Ako člen krčmovej bandy som sa zaplietol do bitiek, dal som sa na alkohol, drogy, sex, punkovú hudbu a lúpež – bol som takmer vzorovým rebelom.

Dva roky som pracoval vo fabrike, tri roky som roznášal mlieko. Potom som sa stretol s jedným zákazníkom, ktorý mi ponúkol možnosť pracovať v novozałożenej stavebnej firme. Vybudoval som si niečo, čo som považoval za priateľstvo, kým jedného dňa nedošlo k roztržke. Náš predák nedokončil akúsi prácu v kancelárii a keď to partner môjho priateľa zistil, vybuchol od hnevu a vyhodil celú firmu. Obrátil som sa na svojho priateľa, ale on ma pustil ako horúci zemiak. Veľmi som

zatrpkol na neho, jeho partnera a na ľudí vôbec.

Do týždňa so spáchal svoje prvé vlámanie a tým začala moja kariéra profesionálneho zlodēja. Odvtedy som nemal nijakú úctu voči ľuďom, ktorí pracovali. Pokladal som ich všetkých za hlupákov. Dokázal som za hodinu zarobiť viac, než väčšina z nich za týždeň.

Peniaze som utrúcal na pitie, v kluboch, na drogy a s prostitútkami. Drogy sa pre mňa stali každodenným zvykom. Postupne, po dvoch predchádzajúcich odsúdeniach, ma začala sledovať celá jednotka policajtov v civile. Pretože som nemohol ísť domov, kde sa nachádzal usvedčujúci dôkaz, cestoval som do Birminghamu k rodičom v sprievode šiestich chlapov z policajnej jednotky. Po telefóne som dal pokyn, aby dôkazy z môjho bytu odpratali, a po desiatich dňoch policajti zmizli. Vedel som však, že sa nevzdali – moja sloboda bola v nebezpečenstve.

Skoro ráno 19. mája 1988 polícia obkolesila môj dom a zatkla ma. Dôstojník, ktorý ma zatýkal, mi cestou na policajnú

stanicu ponúkol tri možnosti. Po prvé, môžem pracovať ako informátor a rozsudok bude veľmi mierny. Na to som odpovedal, že radšej budem znášať doživotné väzenie. Čo ďalej? Po druhé, priznať sa k niektorým činom a oni nebudú ďalej vyšetrovať. Po tretie, nemusím priznať nič a oni sa budú snažiť vytiahnuť všetko, čo budú môcť. To ma znepokojilo, pretože som mohol byť obvinený z trestnej činnosti, ktorá predstavovala až pol milióna libier.

Po veľkom uvažovaní som sa rozhodol pre druhú možnosť a priznal som sa k činom, ktoré predstavovali 5000 libier. Po šiestich dňoch ma prepustili na kauciu. Môj obhajca povedal, že pôjdem do väzenia najmenej na osemnásť mesiacov až dva roky. Nad touto správou som nejasal a odmietol som ju prijať.

V tom čase som si našiel prácu v obchode, pracoval som dobre a vyhral som miesto v zdokonaľovacom kurze. Jedným z ľudí ktorých som tam stretol, bol istý kresťan, Peter. Spýtal sa ma, či som niekedy čítal Bibliu. Takmer som mu povedal, aby niekam šiel, ale miesto toho som mu iba uštipačne povedal: „Raz sa k tomu asi dostanem.“ Potom som nemohol odolať a predniesol som pekný komentár o Mojžišovi a prechode cez Červené more. On odpovedal: „Zázrakom je, že Ježiš Kristus vstal zmŕtvych na tretí deň.“ Potom odišiel.

Krátko nato som som sa stretol s iným kresťanom, Paddy Keeganom, ktorý mi radil: „Najlepšie, čo môžeš niekedy urobiť, je dať svoj život Ježišovi Kristovi.“ Odpovedal som mu: „Netelefonuj mi, ja sám ti zavolám – len mi daj pokoj.“

Medzitým som robil všetko možné, aby som zlepšil svoje šance pri súde. Splatil som peniaze, ktoré som vzal, a dokonca som začal navštevovať istú cirkevnú náboženskú skupinu, aby som dostal dobrý posudok. Modlili sa za mňa a dokonca i ja som sa modlil za seba. Pre mňa bol Boh iba poslednou možnosťou. Hoci som už mal podmienený trest a zázrakom som ho dostal ešte raz, nikdy som za svoju slobodu nepoďakoval Bohu. Myslel som si iba, že som mal šťastie.

Bolo to asi o rok, keď som znovu narazil na Petra. Pozval ma na šálku kávy, ale ja som odmietol, lebo som si myslel, že sa so mnou opäť bude chcieť rozprávať o Ježišovi. Prv než odišiel, spýtal sa: „Môžem ti čosi povedať?“ Neochotne som súhlasil: „Tak dobre, von s tým.“ Povedal: „Ježiš chce byť Pánom nad všetkým v tvojom živote.“ Keďže som stále fajčil drogy, pil som a žil som so svojou priateľkou, toto sa mi nezdalo byť veľmi príhodné. Nasledujúcu nedeľu mi zavola a povedal: „V kostole je dnes večer verejný rečník.“ Sám som trochu hovoril na verejnosti, tak som bez váhania súhlasil, mysliac si, že by som sa z jeho prednesu mohol niečo naučiť.

Venujúc málo pozornosti tomu, čo hovoril, sústreďoval som sa na rečníkov neverbálny prejav, aby som zistil, či ho prichytím pri lži. Bol veľmi úprimný, keď rozprával o príbehu svojho života. Zdalo sa, že sa veľmi podobá tomu môjmu. Čím dlhšie hovoril, tým viac som cítil, že sa zameriava na mňa, kým nenadišiel okamih, keď som si uvedomil, že som vinný. Cítil som vinu za všetky minulé zlé skutky v mojom živote. Po prvýkrát som vedel, že Boh žije a cítil som sa byť od Neho úplne oddelený. Vtom rečník pove-

Kevin Bristow pri práci

dal: „Ak chceš odovzdať svoj život Ježišovi Kristovi, zdvihni ruku.“ Obzrel som sa, a na môj úžas, moja ruka už bola hore. Stiahol som ju, mysliac si: „Spamätaj sa, neblázni.“ Potom som ju znova pomaly zdvihol. Potom som si pomyslel: „Toto predsa nie sú ľudia z môjho prostredia...“ A stiahol som ruku. Vediač však, že musím reagovať, znovu som ju zdvihol. Hore a dole, ako jo – jo.

Stretnutie sa čoskoro skončilo a rečník prišiel rovno ku mne, podal mi ruku a povedal: „Vitajte na palube.“ Bola to fráza, ktorú som ja sám používal pri získavaní ľudí pre predaj. Veľmi ma to vzrušilo. Vybehol som z kostola, nasadol som do auta a odfrčal som. Cestou domov, pokúšajúc sa pochopiť čo sa deje, som pocítil, ako ma zaplavuje úžasný pokoj. Nejakým spôsobom som vedel, že všetky moje hriechy boli v ten večer odrazu zahladené.

Keď som prišiel domov, oznámil som svojej priateľke Linde: „Nemôžeme už viac spolu žiť.“ Ona odpovedala: „O čom to hovoríš?“ Vysvetlil som jej, že som odovzdal svoj život Ježišovi Kristovi a že potrebujem nejaký čas, aby som si to všetko usporiadal. Protestovala, keď som jej pomáhal baliť si tašky a viezol som ju domov k matke a otcovi. Ten týždeň bol veľmi ťažký. Bolo to ako zápas v preťahovaní lanom. Ja som bol lano, diabol ťahal jedným smerom a Ježiš druhým. Nakoniec som sa rozhodol zatelefonovať Paddyemu Keeganovi do Írska a spýtať sa ho, čo sa deje.

On a jeho manželka sa za mňa modlili a potom sa pokoj navrátil. Svojim novým životom som bol veľmi vzrušený a ten život bol naozaj nový. Boh ma okamžite zbavil alkoholu, drog a kliatky. Nikto mi nepovedal, aby som sa toho vzdal, Ježiš to jednoducho vzal preč. Medzitým som sa pripojil k jednej úžasnej cirkvi v Ux-bridge. Keď som tam po prvý krát šiel, vzal som so sebou Lindu a takmer som hneď aj odišiel. Vzdávali Bohu vďaka s takou radosťou a vzrušením, že som si pomyslel: „Nie, veď som sa pridá k akejsi sekte.“ Niečo ma však prinútilo rozhladiť sa ešte raz. Mali takú radosť, mier a lásku, že som si povedal: „Toto je to, čo chcem.“ Bolo to úžasné – tiež ma začala

naplňať taká radosť a skutočný hlad po Božích veciach. On ma zmenil zo seba, ktorým som, ako vidíte, býval, v človeka, ktorý miluje Boha a chce Mu slúžiť.

V auguste 1990 sme sa s Lindou vzali. Myslím si, že dôvodom, prečo som sa nikdy predtým neoženil, bol neustále vzrastajúci počet rozvodov a rodinných konfliktov, s ktorými sa stretávame v našej spoločnosti. Rozmýšľal som: „Ako budem môcť žiť s niekým v manželstve?“ Avšak teraz, keď je Ježiš centrom našich životov, je naše manželstvo šťastné. Neustále na tom pracujeme a moja láska vzrastá.

Hoci som nikdy predtým nebol šťastnejší, moja kresťanská cesta nie je bez ťažkostí. Linda bola dvakrát tehotná, ale zakaždým dieťa stratila. Zakaždým to bolo mimomaternicové tehotenstvo, keď plod uviazne vo vajcovode. Ďakujem Bohu za to, že v oboch prípadoch sa z toho dostala bez ďalších komplikácií.

Boh nás naučil vytrvalosti a láske k iným ľuďom. Stal som sa predsedom novovzniknutej chapter FGBMFI v meste Ruislip. Ďakujem Bohu za to, že ma naučil, ako treba riadiť a za všetko požehnanie, ktoré ľudia dostali v dôsledku účinkovania tejto chapter. Ježiš je prostredníctvom Ducha Svätého skutočným vodcom.

V novembri 1992 som s FGBMFI išiel do Izraela. Bol to prekrásny čas, keď sme sa delili s dobrou zvesťou o Ježišovi Kristovi so židmi i moslimami. V Jerichu som mal príležitosť modliť sa za istého moslima. Mal veľké trápenie s chrbticou a Boh ho v okamihu uzdravil.

V súčasnosti pracujem ako umývač okien. Na svojich pochôdkach sa často delím s dobrou zvesťou o Ježišovi a o tom, ako spôsobuje zmenu. Modlil som sa za svojich zákazníkov a Boh ich uzdravil od všetkých ich trápení. Verím, že keď sa k Nemu viac priblížim, On povedie môj život tým najlepším smerom.

Môžem čestne prehlásiť, že odkedy som odovzdal svoj život Ježišovi Kristovi, vidím v živote perspektívu. Vidím zmysel života. Môj život má účel a ja ďakujem Bohu za všetky zmeny, ktoré vo mne doteraz urobil.

MÔJ ŽIVOT BOL ÚPLNE ZMENENÝ

Miroslav CHebeň
Martin, Slovensko

Narodil som sa v rodine, kde matka bola kresťankou v pravom zmysle slova. Verila v Pána Ježiša ako v osobného Spasiteľa a Pána. Otec patril svetu. Život bral na ľahkú váhu. Mne osobne ako dieťaťu rozdelenie rodičov svetonázorovou otázkou vyhovovalo. Robil som si, čo som chcel. Otec mi nič nepovedal a matka sa mohla vykričať, aj tak to nepomohlo.

Oženil som sa. Patril som svetu a manželka tiež. Pre pokoj v rodine sme urobili kresťanskú svadbu. Sám neviem, prečo som pristúpil na tento spôsob. Po svadbe náš manželský život išiel po starých cestách nášho života. S manželkou sme sa nerešpektovali, každý si robil čo chcel. Raz bolo zle, inokedy dobre, a tak to šlo. V kolektíve, kde som pracoval, sme všetci patrili svetu. Radi sme si vypili, dobre sa zabavili pri alkohole a život šiel ďalej. Manželské problémy sme riešili hádkami.

Vravel som si: „Nič sa predsa nedeje, robí to každý, prečo by som ja mal byť výnimka“. došlo to tak ďaleko, že sme sa rozviedli. Odišli sme od seba. Vtedy sme si mysleli, že máme konečne od seba pokoj. Ako veľmi sme sa mýlili. Len vtedy to začalo. V manželstve sa nám narodila krásna dcérka, ktorú som veľmi miloval a stále milujem. Bývalá manželka to veľmi dobre vedela. Začala mi brániť v stretnutiach s dcérkou.

A tak začalo pravé peklo. Súdili sme sa, nervačili atď. Myslel som, že to nikdy neskončí. Volal som k Bohu. Ak si, pomôž mi. Utekali mesiace. Dcéru som začal navštevovať potajomky – v detskej škôlke, aby manželka nevedela. Keď sa to dozvedela, zakázala učiteľkám, aby ma k dcére púšťali čo i len na chvíľu. Bolo mi z toho zle. Pil som a volal k Bohu o pomoc. Spomínam si, že pri jednej tajnej návšteve som dal dcérke krásnu detskú kabelku, šaty a iné veci. Naraz dobehla moja bývala manželka, schmatla tie darčeky z rúk dieťaťa a zahodila ich do blata. Bola to bolesť, ktorá trhala vnútro. Matka videla moje trápenie – modlila sa. Medzitým sa bývala manželka druhýkrát vydala. Raz mi matka oznámila, že v istom kresťanskom spoločenstve v Liptovskom Mikuláši idú premietañ film o Ježišovi, aby som tam išiel. Ona mala ísť s mojím bratom, ktorý ju mal čakať na križovatke v Ružomberku a spolu potom mali ísť autom ďalej. „Dobre pôjdem,“ pomyslel som si. Postavil som sa na križovatku, kde sa mali stretnúť, a čakal som. Bolo veľmi sychravé počasie a zima. Brat nechodil. Po polhodinovom čakaní som si pomyslel, že ďalej už čakať nebudem. Idem domov. Je predsa taká zima a on si

nechodí. Keď som sa chcel pobrať domov, zrazu prišiel brat na aute. Sadol som do auta a šli sme. Ešte stále som mal zmiešané pocity, vždy som bral kresťanov ako dáku skupinu ľudí, ktorí vierou v Boha vyplňujú svoj voľný čas len tak, aby mali čo robiť.

Film „Ježiš“ ma veľmi zaujal. Blížilo sa bičovanie, súd, ukrižovanie. Moje oči začali vlhnúť. „Len aby nik nevidel, že mi je do plaču,“ myslel som si. V tom Ježiša začali pribíjať na kríž. Cítil som potrebu vstať a zakričať: „NIE! To nemôže takto skončiť. A prečo? Čo to boli za ľudia?“ V myšlienkach sa mi všetko búrilo. „Veď to nemá logiku. Tak dobre robil. Kto, kto Ťa to ukrižoval?“ Prišla odpoveď, jasná a zreteľná. Ty! „Ale ja?,“ odpovedal som. „Veď ja som vtedy nežil. A keby som aj žil, tak to neurobím,“ hovoril mozog ďalej. „Každá tvoja zlá myšlienka, skutok, všetko zlé, čo si vykonal, to všetko bolo to kladivo, čo udieralo na hlavu klinca, ktorý sa zabodával viac a viac do mojich rúk a nôh.“ Plakal som. Ja, ktorý sa hanbím za slzy, plačem. Jediné, na čo som sa zmožil, bolo: „Odpusť Pane.“ Brat odišiel domov skôr, takže ja som musel ísť vlakom. Po ceste na stanicu, asi okolo polnoci, som vyznával Pánovi všetko zlé na čo som si spomínal. A bolo toho veľa. Prosil som o odpustenie. Po smútku prišlo také vnútorné upokojenie, pokoj a mier, že som si na stanici v čakárni aj zdiemol. Nevadilo mi, že som na vlak čakal asi dve hodiny.

Na druhý týždeň som ochorel na chrípku. Ležal som v posteli. Počas tohto týždňa sa môj charakter zmenil. Do práce som prišiel iný. Spomínam si zreteľne. Predtým som si vždy zapálil cigaretu. Teraz nič. Chuť na fajčenie bola preč. Vždy som si myslel, ak raz by som mal byť veriaci, tak by som prosil Pána, aby mi cigarety nezobral. Veď som tak rád fajčil. Túžba po alkohole a dlhých rečiach v kaviarni, kde sme chodili po práci, bola tiež preč. Pán

hovoril ku mne a ja k nemu. Nevedel som presne, čo sa to so mnou deje. A vôbec, myslel som si, čo ak je to niečo zo mňa. Proste, naraz mám vôľu žiť ináč. O týchto zmenách môjho života som nehovoril s nikým. Prešli dni, mesiace, roky a vďaka Pánovi sa veci starého života, čo predtým mali pre mňa cenu, zmenili na nepotrebné. To všetko je teraz iba snom. Netúžim po ničom z toho spôsobu života.

I náš vzťah s bývalou manželkou sa zmenil. Pán ma i v tomto smere naučil, aby som i túto oblasť vydal do jeho rúk. Kedykoľvek si prídem pozrieť dcérku, dá mi ju i na niekoľko dní. Vďaka Bohu. Bol som uzdravený od žalúdočných vredov – teraz nemám nič. Aleluja!

Oženil som sa so ženou, ktorá miluje Pána Ježiša. Máme spolu syna a spoločne sme odovzdali svoje životy do rúk živého Boha. Všetky staré vzťahy sa vyriešili na Slávu Božiu. Vďaka Bohu zato! On je živý Boh! Pri čítaní Biblie som zistil, že mi niečo chýba, niečo, čo je sľúbené všetkým veriacim. Hneď som po tom siahol. Modlil som sa: „Pane, i ja chcem. Naplň ma Duhom Svätým.“ Otvoril som pri modlitbe Bibliu a ukázal som Pánovi text písma, Luk 11: 13 so slovami: „Pane, Ty si to povedal i ja chcem. Tvoje slovo je pravda“. Pán Ježiš jedného krásneho večera pokrstil Duchom Svätým mňa i moju manželku. Vyzbrojil nás mocou výsosti. Teraz spoločne žijeme život Božích kráľovských detí. Máme istotu spasenia. Verím, že moja tabuľa hriechov je prikrytá krvou Ježiša Krista, a keď sa Boh pozerá na túto tabuľu, nevidí už moje hriechy, ale krv svojho syna. Vďaka mu za to!

Teším sa na chvíľu, keď uvidím Pána Ježiša tvárou v tvár. S radosťou čakám na ten deň, keď Ho objímam a poviem mu: „Ďakujem Ti, Pane Ježišu.“

*Miroslav Chebeň je členom
FGBMFI.*

SPRÁVNY SMER

Juraj Tomiš
Lučenec, Slovensko

Narodil som sa na lazoch, asi 3 kilometre od dediny. Keď som už bol väčší chlapec, musel som tam chodiť do kostola. Tak som síce získal isté základy vo viere v Ježiša Krista, ale od svojho osemnásteho roku som žil po svojom. Bez zábran. A práve tento život bez zábran sa mi vymkol z rúk a ja som bol donútený sa zastaviť. Ale lepšie povedané, zastavil ma sám Stvoriteľ, ktorý mi pripomenul, že sa vlastne o mňa staral od malička.

Prvá príhoda, na ktorú si pamätám, sa stala, keď som mal štyri roky. Ako deti sme už od malička museli pásť kravky a ovečky. Raz sme si pýtali zápalky, ktoré bolo treba zaniest späť. Keďže som bol najmladší, poslali s nimi mňa. Sestra mi povedala: „Len nezapál stoh“. No ja som v sebe počul hlas „zapál“, a tak som si celou cestou šepkal: „Zapálím, zapálím.“

A keď som prišiel ku stohu slamy, naozaj som ho aj zapálil. Stoh bol ale veľmi blízko rodinného domu, ktorý bol pokrytý slamou. Bol to zázrak, že zhorel len ten stoh, ale domu sa nestalo nič. Ja som sa ale schoval a celý deň ma nemohli nájsť, len keď sa zvečerievalo, odvážil som sa výjsť z úkrytu. Bolo pre mňa záhadou, že ma nevybili.

Čas plynul a my sme vyrástli. Potom mi život priniesol ďalšie príhody, ktoré ma poznačili na celý život.

Keď som sa po vojenskej oženil, išlo nám to zo začiatku dobre, no po čase nám niečo začalo chýbať. Ja, aby som viac zarobil, som totiž šiel pracovať na vysunuté pracovisko a chodil som domov len raz do týždňa. A tu ma začala tá voľnosť lákať. Hľadať niečo

zakázané, nepoznané – život bez zábran, ktorý bol na začiatku zaujímavý, ale prišiel čas, keď sa to veľmi lákavé a pekné začalo kaziť. Ale znovu sa ozval ten zvädzajúci hlas: „Čo sa bojíš, rozveď sa. Mnohí sú rozvedení a žijú dobre.“ Situácia však bola veľmi ťaživá a vtedy ma napadlo, že som predsa chodil do kostola a že by som azda mohol skúsiť hľadať pomoc u Boha. A každý večer som sa začal modliť, aby mi Boh, ak existuje, pomohol a povedal mi, s ktorou ženou mám pokračovať v živote, pretože i tá druhá bola už v pozhnanom stave. A asi po mesiaci sa mi skutočne prislil veľmi jasný sen, v ktorom som uvidel tvár Božiu v oblaku. Tvár bola jasná a biela ako sneh. Rukami akoby rozhrnul oblak a zaznel hromový hlas: „Čo si to urobil?“. Ďalej ma karhal, ale ja vo veľkom strachu som takmer nič nepočul, bol veľmi ďaleko ale cítil som, že všetko, čo mi hovorí, je pravda. Ale posledné slová som počul jasne. Ak nesplním, čo mi prikázal, spadnem do priepasti. A ja v strachu, ktorý som prežival, som si uvedomil, že som vlastne ani nedopočul, čo mám urobiť a už som začal padať do priepasti. Keď som dopadol na tvrdú zem, od bolesti som vykrikoval a zobudil som sa. Neskôr som pochopil, čo tá priepasť znamenala. „Život bez Boha je tá priepasť.“

Prvé bolo, že som pocítil úľavu, že to bol len sen. Ale po chvíli uvažovania som bol nešťastný, že vlastne neviem, čo mám splniť. A tu ma napadla myšlienka, že sa v priebehu dňa dozviem od nejakého Božieho posla význam toho sna, veď to bol nepochybne Bohom zoslaný sen. A to sa mi aj stalo. Po práci som šiel na večeru do mesta

a vrátnik, ktorého som ani bližšie nepoznal, ma pozval na vrátnicu. Začal sa ma vyptávať, ako žijem doma v rodine a na podobné veci. Ja som už na sen ani nemyslel, keď tu zrazu vyslovil vetu: „Nikdy neopúšťaj starého priateľa pre nového.“ A mnoho iných rád mi dával. Pochopil som, že ten rozhovor má súvislosť s myšlienkou, ktorá má v noci napadla. Po tom sne som akoby všetko nechal na Pána Boha. Nešiel som viac za novou známosťou a čas to vyriešil. Ona sa potom vydala i s dieťaťom – narodil sa nám chlapec a ja som sa oňho staral, ako to len bolo pri odlúčení možné. Potom som ho priviedol do mojej rodiny, kde sa mi o rok tiež narodil syn. Nielen, že sú bratia, ale si aj navzájom rozumejú.

O desať rokov neskôr sa v mojom živote odohrala ďalšia veľká príhoda. Na zvládnutie takého života bolo treba vyvinúť veľké úsilie. Bolo treba postarať sa o finančné zabezpečenie rodiny, i psychická záťaž bola nesmierna. Raz som sedel v hostinci, popíjal som za posledné peniaze a rozmýšľal som, od koho si do výplaty požičiam. Alkohol pracoval a myšlienky zaleteli k tomu, čo je vlastne ľudský život. Keď sa človek zmietá ako loďka na rozbúrenom mori, môže prísť myšlienka, že to všetko možno ukončiť. A tak som začal uvažovať ako to vykonať. „Veď máš auto, vo veľkej rýchlosti narazíš niekam a je po všetkom“.

A tak som sa pobral domov, naštartoval som auto, otvoril bránu a podme. Ale prihodilo sa zase niečo, čo ma zastavilo. Bola to moja, teraz už 16 ročná dcéra, ktorá sa akoby zjavila pri aute. Pozrel som na ňu a ona mi povedala: „Ocko, ak teraz odídeš, ja ťa v živote neposlúchnem.“ Úplne som vytriezvel a uvedomil som si, že som v rodine zostal práve pre ňu, aby som ju vychoval. A tak som ju poslúchol a auto dal späť do garáže. Na druhý deň sme mali ísť na návštevu ku švagrovi a sestre.

Tu som začal ďalšiu príhodu. Dcéрку totiž jej bratranec pozval do kostola. Pre ňu to bol veľký zážitok, pretože v škole ich učili pravý opak. Dostala nejaké brožúry, kde viacerí vedci hovorili, prečo veria v Boha. Dostala i knihy, mali byť pre ňu, ale v skutočnosti Boh skrze ňu oslovil i mňa. Ja som sa skutočne začal viac zaujímať o Písmo sväté. Môj celý život som obrátil týmto smerom, snažil som sa dozvedieť Božiu pravdu. Začal som pravidelne chodiť do kostola, počúval som kázne, čítal Bibliu a porovnával ju so svojim prežitým životom. Bol to balzam na dušu.

Prešlo ďalších desať rokov a ja som znovu pocítil prázdnotu. Dcéрку som medzičasom vydal, dovŕšil som päťdesiatku. Začal som cítiť, že mi ubúda síl, a tiež sa hovorí, že staroba – choroba. Začal som znovu cítiť, že mi uniká pôda pod nohami. A tu, zasa v pravú chvíľu, v pravý čas – prišla pomoc od Boha. Už som vlastne ovládal Božie slovo, ale nedarilo sa mi podľa neho žiť. Hovoril som si: Boh ťa skúša,“ ale potom som skrze vás (FGBMFI) dostal pomoc od Boha.

Na začiatku som síce pochyboval ale časom som začal chápať, že Boh ma neopustil len dopustil, aby som prežil krízu, a prihovril sa mi skrze vás (FGBMFI). Mnohé som pochopil a musím vynaložiť všetko svoje úsilie na prechod starého človeka na nový život, ktorý mi ponúka Ježiš Kristus. Zistil som totiž, že nie len ja, ale i mnoho iných kresťanov sa nechá oklamať nepravým hlasom, že sa uspokojia s povrchným poznaním Písma svätého. A žijú starým životom. Uvedomil som si, že je veľmi dôležité pochopiť nové stvorenie v človeku. (Nečuduj sa, že ti hovorím – musíš sa znovu narodiť). Nie je ale ľahké porozumieť, ako sa môže a má starý človek znovu narodiť.

Dosiaľ som vedel, že s Božou pomocou sa mi podarí vyriešiť problém, do ktorého som sa dostal, ale ten problém som vlastne riešil ja. Vlastne som ani nežiadal Božiu pomoc, iba môj názor sa mi videl správny. A tu som robil chybu. Boha som síce prosil, nech mi pomôže riešiť problém, ale tak, ako ho vidím ja. Ako nový človek som to začal konať inak. Veď On vie o mne všetko a vie aj to, čo je pre človeka lepšie.

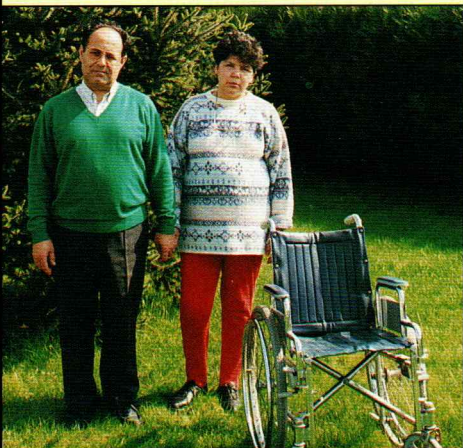
Skrátka, odovzdal som všetko do Božích rúk. Celý môj život. Začal som uvažovať o myšlienkach ktoré riadili môj život – ktorá bola dobrá, ktorá zlá. Je dôležité zistiť, ktorá myšlienka pochádza od Boha, a ktorá od Jeho protivníka. Ježiš povedal: „Ak nebudete spravodlivejší ako farizeji, nevojdete do kráľovstva Božieho.“ O toto sa má veriaci človek usilovať, toto má v sebe budovať. I ja som dlho šiel opačnou stranou. Vy (FGBMFI) ste mi ukázali správny smer na križovatke môjho života. Nech Boh skrze vás i ostatných veriacich ľudí ukáže neveriacim tú správnu cestu, ktorá vedie do Jeho kráľovstva. Amen. S pozdravom, Juraj

Juraj Tomiš je členom FGBMFI.

To invalidné kreslo je prázdne!

Jean-Claude Goudet
Tours, Francúzsko

Alkohol priniesol do nášho domu násilie, zmätok a nešťastie. Moja matka bývala takmer každý deň opitá, často bývala agresívna a hádzala po nás rôzne veci. Môj otec bol starý a chorý. Zarábala na živobytie predajom novín. Robil, čo vládala, aby nás vychoval, ale postupne začal strácať zrak. Bol veriaci a často som ho videl modliť sa. Aj jeden učiteľ v škole rozprával o Ježišovi.

V dôsledku toho som sa od ranej mladosti chcel stať kňazom. Keď som mal 11 rokov, šiel som do malého seminára v Tours, kde som prežil päť veľmi tvrdých rokov. Odľúčenie od domova a rodiny bolo ťažké a neľahký bol i život v škole. Mojm cieľom však bolo slúžiť Bohu.

Jedného dňa ma predvolali k riaditeľovi školy. „Jean-Claude,“ povedal, „vieš, že nemáš manželský pôvod. Tvoj otec sa rozviedol a napriek všetkému úsiliu, ktoré som na tvoju podporu vynaložil, cirkev má svoje zákony. Nedovolia ti stať sa kňazom, a preto musíš opustiť seminár.“ Bol som ohromený. Ak mám byť úprimný, vlastne som ani nechápal, čo sa deje. Môj život sa zrútil a ja som sa cítil odhodnený.

Aby som dokončil štúdiá, našiel som si miesto nočného strážnika. Bol som hlboko zranený a trpel som opustenosťou. Postupne som sa odvracal od Boha a prikláňal som sa k okultizmu. Začal som študovať učenie Ružového kríža a chodil

som na prednášky do inštitútu metafyzických vied v Paríži. Nič z tohoto však nevyplnilo moju vnútornú prázdnotu a túžbu.

Potom som dostal list od istej mladej dámy z ostrovov Mascarene, ktorá hľadala priateľa na dopisovanie. Zapôsobili na mňa mnohé ťažkosti, o ktorých písala vo svojom liste. Tak začala naša korešpondencia. Po čase sa začal vyvíjať nežný cit. Nakoniec, 1. mája 1968 prišla na návštevu do Francúzska. O štyri mesiace neskôr sme sa vzali.

Rita bola úžasná žena! Šesť detí, ktoré mala jedno po druhom, bolo však na ňu priveľa a keď sa narodila Isabelle, Rita musela ísť niekoľkokrát do nemocnice. O niekoľko mesiacov neskôr jej lekári diagnostikovali neliečiteľné ochorenie svalov. Naše sny boli v jedinom okamihu zničené. Zostal som s manželkou pripútanou na invalidné kreslo a so šiestimi malými deťmi. Ritin stav sa zhoršoval a lekári nedávali nijakú nádej. Bolo to veľmi

ťažké. Snažil som sa skrývať svoju bezradnosť, ale nešlo to ľahko.

V roku 1990 nás nejakí priatelia pozvali na zvláštne modlitebné stretnutie. V ten deň sa otec Tatif, hosťujúci kanadský kňaz, pred 5000 ľuďmi modlil za chorých. Ja sám som bol svedkom, ako sa uzdravilo niekoľko ľudí, jedným z nich bol i istý môj priateľ. Mal problémy s nohami a sotva sa hýbal. Keď som ho videl uzdraveného, zapôsobilo to na mňa tak mocne, že som nemohol zadržať slzy. Vtedy som si uvedomil, že Ježiš dnes koná rovnaké zázraky ako pred dvetisíc rokmi.

Nasledujúceho dňa som dal do poriadku svoj život. Zničil som všetku svoju okultistickú literatúru a kazety. O pätnásť dní neskôr som navštívil ďalšie kresťanské stretnutie na juhu Francúzska. Hlboko na mňa zapôsobilá bratská láska medzi delegátmi. Vždy ma ťažila neschopnosť i po rokoch odpustiť isté situácie, ktoré sa vyskytli v mojej rodine, ale kým sa stretnutie skončilo, Boh naplnil moje srdce láskou a odpustením. Súčasne ma zaplavil nevysvetliteľný pocit pokoja a radosti. Nielen, že ja som odpustil ľuďom, ale i ja sám som ich prosil o dopustenie.

Odvtedy Pán Ježiš vykonal úžasné veci vo mne a v mojej rodine. Jedného dňa som bol so svojim synom Oliverom pozvaný na stretnutie Medzinárodnej spoločnosti podnikateľov zvestujúcich plné evanjelium (FGBMFI). Na tomto stretnutí som dostal krst v Duchu Svätom a úplne som odovzdal svoj život Ježišovi.

O niekoľko mesiacov neskôr som dostal pozvanie na raňajky v miestnej pobočke FGBMFI v meste Laval. Sám som nemohol prísť, ale požiadal som Olivera, aby tam šiel a vzal so sebou i svoju matku. Bolo to 20. apríla 1991 a Rita bola už veľmi zoslabnutá. Dovtedy nemohla jest nič iné len kašu. V to ráno sme ju obliekli a naložili do auta.

Keď prišli na raňajky FGBMFI, podišiel k nej jeden z mužov a povedal: „Ježiš sa pre vás dnes chystá niečo urobiť. Chcete, aby to urobil?“ Ona odpovedala: „Áno.“ V závere stretnutia ju Oliver vzal dopredu

na modlitbu. Rita sa modlila modlitbu odovzdania svojho života Ježišovi Kristovi a prijala Ho za svojho Pána. Potom, vedený Duchom Svätým, prehovoril jeden z mužov: „V mene Ježiša, vstaň a choď – teraz!“

Keď Rita zrazu vstala, začala chodiť a potom tancovať, vypukla miestnosť chválou Boha. Veď sa práve stali svedkami neodškriepiteľného zázraku, ktorý sa odohral pred ich očami. Cestou domov sa Rita a Oliver zastavili v reštaurácii na biftek – niečo také Rita už roky namohla zjesť. Teraz to už pre ňu nebol problém.

Ako si iste viete predstaviť, Ježiš doslova zmenil naše životy. Teraz nás vedie vo všetkom, čo robíme. Každý deň objavujeme nové divy Božie. Zdá sa, že Jeho nesmierne požehnania nikdy neskončia.

Thierry, môj zať, bol ateistom a nebol prístupný ani len myšlienke na Boha. Napriek tomu šiel s nami zo zvedavosti na jedno stretnutie FGBMFI. V to ráno bolo jeho ateistické presvedčenie otrásené a súhlasil, že príde opäť. Začal čítať Bibliu a stal sa z neho úplne iný človek.

Božia láskavosť takým mnohorakým spôsobom požehnávala našu rodinu! Jedného dňa, s Božou milosťou, budeme mať rodinné stretnutie, kde sa všetci zídeme a spojíme sa vo vzdávaní vďaky nášmu Bohu a Pánovi.

Boh mi tiež pomohol v mojom pracovnom živote učiteľa. Každé ráno sa modlím so svojimi študentami. Boh ma obdaril veľkou láskou k nim. On dá súčasťou každej oblasti života. On dáva pokoj a radosť tým, ktorí sa na Neho obracajú. On nás oslobodzuje. Môj postoj k iným sa zmenil, pretože viem, že Boh ma miluje. Biblia hovorí: „Ak budeš veriť, uvidíš slávu Božiu.“ (Ján 11:40)

Jean-Claude GouDET vyučuje klasickú literatúru, históriu a zemepis a je predsedom chapter FGBMFI v Tours. S manželkou Ritou majú šesť detí a deväť vnúčat.

Osobitné poslanie v podnikaní

Jan-Gunnar Eurell
Stockholm, Švédsko

Keď som vyrastal, mal som privilégium, že som navštevoval najprestížnejšie súkromné školy v našej krajine. Chodil som na tú istú strednú školu ako švédsky kráľ. Členovia mojej rodiny boli zväčša oddaní kresťania, ja som však považoval kostol za dosť nudnú záležitosť a dával som prednosť futbalu. To neznamená, že som sa uchýlil k akejsi forme vzbury. Išlo skôr o to, že v kostole ma sotva niečo zaujalo – bola to nuda. Hoci som nebol svetovou hviezdou, hrával som v jednom dobrom mužstve. Pre mňa to bola zábava.

V škole som bol jeden z najlepších študentov, ale mojou láskou bol futbal. Majstrovstvá sveta vo futbale v roku 1978 v Argentíne boli pre mňa veľmi dôležitou udalosťou. Na finálový zápas si doteraz pamätám. V jednom veľmi napínavom okamihu, skóre bolo 1:1, som sedel úplne zahĺbený do hry, keď zrazu zazvonil zvonček. Pozrel som na svojho brata – dvojča s výčitkou, že ma vyrušujú v takýto rozhodujúci okamih.

Bol to môj strýko, baptistický pastor na odpočinku, ktorý žil v inom meste. Nemohol prísť na našu maturitnú oslavu, tak sa zastavil teraz, aby nám zablahoželal k nášim vynikajúcim úspechom. Neuvedomujúci si dôležitosť hry, postavil sa rovno pred televízor. Vysvetlil nám, že

nám chce odovzdať darček k maturite. Bolo to veľmi milé. Už sme dostali veľa úžasných darov.

Stále stojac medzi nami a televízorom, podal nám obom malú červenú Gideonovu Bibliu. Jediné, na čo som v tom okamihu myslel, bolo: „Uhní, nevidím na televízor!“ Keď nám dal Biblie, netrpezlivo sme povedali: „Ďakujeme, ďakujeme.“ Konečne skončil a odišiel!

Pred nástupom na univerzitu som musel vykonať vojenskú službu. Hoci som v tom čase zriedka chodil do kostola, zabalil som si i tú malú červenú Gideonovu Bibliu. Deväť mesiacov nasledujúceho roka som strávil v divočine neďaleko polárneho kruhu. Stále tam bolo chladno a tma. Mal som veľa voľného času, bola to ob-

rovská nuda. Po prvýkrát som začal uvažovať o zmysle života a začal som čítať Bibliu.

Môjho brata – dvojča poslali na to isté miesto ako mňa a ja som začal chodiť na cirkevné stretnutia v neďalekom meste. Na týchto stretnutiach som počul, ako ľudia dávajú svedectvá o živom Bohu. Niektorí sa dokonca uzdravili. Rozprávali o Bohu veľmi osobne. On urobil v ich životoch zázraky. To ma fascinovalo a vyvolalo mnoho diskusií s mojim bratom o kresťanstve. Mohla to byť pravda?

Po skončení vojenskej služby sme začali študovať ekonómiu a riadenie v podnikaní na jednej z najlepších škôl vo Švédsku. Istým spôsobom ovplyvnený rozhovormi o kresťanstve počas pobytu na severe, navštevoval som štúdium Biblie v cirkvi, do ktorej patrili moji rodičia. Potom jedného dňa ku mne prišiel môj brat a povedal: „Počúvaj, viem, ako možno dosiahnuť spasenie. Je to napísané v zradu v tej malej červenej Biblii.“ Hovoril o odovzdaní života Ježišovi Kristovi.

Počul som o tom už predtým, ale nemohol som sa zmieriť so skutočnosťou, že som hriešny a potrebujem Božie odpustenie. Vždy som bol veľmi pyšný a myslel som si, že som lepší ako iní ľudia. V malej červenej Biblii bol však zoznam biblických veršov. Ako som si ich čítal, začal som chápať, že som sa vlastne búril proti Bohu tým, že som mu neslúžil ako Pánovi svojho života, a teda bol som hriešny. Potom som sa modlil modlitbu vytlačenú na konci zoznamu, prosil som Ježiša o odpustenie svojich hriechov a o to, aby sa stal Pánom a vodcom mojho života.

Všetko, čo som mohol zistiť o Ježišovi, sa ukázalo byť pravdou. Tak som Ho musel prijať za takého, za akého sa vyhlavoval – za Božieho Syna, ktorý prišiel, aby zmieril človeka s Bohom. V tom okamihu síce neprišli hromy a blesky, ale čosi v mojom vnútri sa predsa zmenilo. Až dotedy sa mi Biblia zdala ťažko zrozumiteľná. Teraz to bolo, ako by tá kniha

ožila. Zdalo sa, že slová priam vyskakujú z jej strán.

Krátko nato vznikla na univerzite biblická študijná skupina. Tak veľa sa zmenilo, ale keď nás vedúci študentskej kresťanskej skupiny začal nabádať, aby sme sa podelili o Ježiša i s ostatnými študentami, alebo si zhotovili nástenku, zvolali sme: „To nejde, toto je Štokholmská ekonomická univerzita!“ Nakoniec sme sa dohodli na kompromise – na informačnej tabuli sme vyvesili zoznam našich mien s pozvaním pre všetkých, ktorí majú záujem, aby nás prišli navštíviť.

Samozrejme, moji priatelia si tam všimli moje meno a chceli vedieť, čo sa deje. Môj najlepší priateľ povedal: „Hej, nevedel som, že si kresťan. Veď vyzeráš úplne normálne. Ako ty môžeš byť kresťanom?“ Trochu v rozpakoch som povedal: „Je to v rodine.“ Ako keby to bola nejaká choroba alebo čo! Okrem toho, zdalo sa, že on „to“ v rodine nemá. Bola to hrozná odpoveď, ale bol to iba začiatok.

Sprvoti som nechcel byť príliš nadšený, aby som sa nestal fanatikom, ale čím viac sme študovali Bibliu a videli sme, aký úžasný je Ježiš, tým viac som bol nadšený. Pamätám si niekoľko skutočne zlomových bodov. Raz naše štúdium Biblie kolidovalo s futbalovým zápasom a ja som sa musel rozhodnúť, čo je pre mňa dôležitejšie. Rozhodol som sa pre lepšie poznanie Krista. Moje priority sa menili!

Potom sme v Biblii začali študovať knihu Skutkov apoštolských. Čítali sme o Duchu Svätom a o mnohých zázrakoch, ktoré sa udiali medzi prvými kresťanmi. Nemohol som však pochopiť, prečo sa zázraky nekonajú aj dnes. Veď nieto dôvodu, aby sa nediali i teraz. Túžil som zažiť ten druh moci, ktorí zažívali prví kresťania. Tak som sa začal modliť iba za to.

Každý týždeň sme dostávali materiál ku štúdiu Biblie na nasledujúci týždeň, aby sme sa mohli pripraviť. Pri jednej príležitosti mal ten materiál nadpis: „Ako získať Ducha Svätého.“ V ten týždeň prišiel do

mojej izby môj brat a bol veľmi vzrušený jeho štúdiom. Ako ho čítal, dostal krst v Duchu Svätom. Keďže i ja som chcel dostať to, čo mali prví kresťania, začal som ho sám študovať a modliť sa, aby ma Boh naplnil Duchom Svätým. Na moje sklamanie, nič sa nestalo.

O týždeň neskôr moja stará matka oslavovala deväťdesiate narodeniny. Ako som už spomínal, pochádzam z kresťanského prostredia. Na slávnosti sme začali spievať niekoľko kresťanských piesní, keď sa so mnou stalo niečo zvláštne. Odišiel som od ostatných a zamkol som sa v kúpeľni. Potom som tam dostal krst Duchu Svätého. Bolo to úžasné. Tej noci som ležal na posteli a ďakoval Bohu za tento zvláštny dar, ktorý mi zoslal.

Keď som ležal na posteli, moc prúdila mojim telom ako elektrina. Keď som po prvýkrát odovzdal svoj život Ježišovi Kristovi, všetko bolo veľmi logické. Teraz som sa stretol s Bohom iným spôsobom. Možno to popísať iba ako krst mocou. Skutočne to spôsobilo zmenu v mojom živote, zmenilo ma to. Niečo podobné sa prihodilo i mnohým iným členom našej biblickej študijnej skupiny a všetkých nás to zmenilo. Bývali sme veľmi skrytí, keď išlo o našu vieru, dokonca sme nechceli ani mať predajný pult s knihami. Báli sme sa. Teraz bolo všetko iné. Zhotovili sme si pult, kde sme predávali Biblie a rozdávali letáky hovoriace o Ježišovi. Začali sme podávať svedectvá profesorom a pozývali sme ostatných študentov na modlitebné stretnutia cez obedňajšiu prestávku.

Pamätám si, ako som raz rozprával novým študentom, že na semestrálnom zozname požadovanej študijnej literatúry chýba jedna kniha – Biblia. Potom som ich pozval, aby sa pridali k nášmu štúdiu Biblie a napravili toto opomenutie. Videli sme úžasný nárast. To, čo sme považovali za nemožné, prinášalo ovocie – Ježišova dobrá zvesť sa hlásala na takom prestížnom ekonomickom inštitúte, ako bol náš.

Ľudia, ktorí iniciovali vznik našej kresťanskej skupiny na univerzite, v nás videli budúcich kapitánov švédскеj ekonomiky a cítili, že je veľmi dôležité vzbudiť v nás kresťanskú vieru. Jeden z nich nás uviedol do Medzinárodnej spoločnosti podnikateľov zvestujúcich plné evanjelium (FGBMFI) a dal nám niekoľko výtlačkov časopisu Hlas.

Pamätám si, ako som prečítal všetky svedectvá v tých časopisoch. Boli to úžasne fascinujúce príbehy. Po promócii som dostal Fulbrightovo štipendium na postgraduálne štúdium v USA. Kým som tam bol, navštevoval som stretnutia FGBMFI v meste Providence na Rhode Islande. Bol som presvedčený, že ma Boh povolal k tomu, aby som sa stal kresťanským obchodníkom a že toto mi dá príležitosť podieľať sa nejakým spôsobom na činnosti FGBMFI.

Po návrate zo Spojených štátov som dostal dobré miesto v bankovníctve, kde pôsobím doteraz. Boh požehnal moju profesionálnu dráhu. Mám teraz 34 rokov a som viceprezidentom najväčšej švédskej komerčnej banky. Pracujem ako finančný kontrolór, ale toto nie je najdôležitejšou vecou v mojom živote. Viac ma vzrušuje služba Bohu.

Jan-Gunnar Eurell
so synom Petrusom

OSOBITNÉ POSLANIE V PODNIKANI

Keď som sa vrátil zo Spojených štátov, bol som presvedčený, že Boh chce, aby som vo Švédsku pôsobil vo FGBMFI. Keď som ich konečne vypátral, so sklamaním som zistil, že väčšinou iba pozývajú kazateľov a majú malý záujem o obchodníkov.

V dôsledku toho som sa počas viacerých rokov málo podieľal na stretnutiach FGBMFI, hoci som bol členom. Potom, pred dvomi rokmi, sa zdalo, že Boh obnovuje moju víziu pôsobenia medzi obchodníkmi. Stretal som priateľov, ktorí bývali silnými kresťanmi, ale teraz, keď boli veľmi úspešní, trávili nedeľné dopoludnia na golfovom ihrisku. Pomaly sa nás dala dokopy skupina s podobnou myšlienkou – podeliť sa o Ježiša Krista s podnikateľským svetom.

Rozmýšľali sme o FGBMFI, ale pobočka v našom meste stratila svoj smer. Keď sme už uvažovali o tom, že pôjdeme ďalej sami, ozvali sa predstavitelia FGBMFI a požiadali nás, aby sme sa k nim pridali a pomohli rozšíriť štokholmskú pobočku. Povedali, že pobočka potrebuje nového predsedu s víziou. I s inými mladými podnikateľmi hovorili o pripojení. Osem rokov som vedel, že raz budem pracovať vo FGBMFI. Zdalo sa, že teraz nadišiel správny okamih a ja som prijal.

Teraz máme v Štokholme rastúcu pobočku – takú, ktorá oslovuje podnikateľov. Pozývame rečníkov – podnikateľov, ktorí sa delia s tým, čo pre nich Boh urobil. Je to úžasné! Dnes k nám prichádza mnoho podnikateľov. Veci sa pohli a my sme za to veľmi vďační.

Jan-Gunnar Eurell je zástupcom finančného kontrolóra v jednej banke v Štokholme. Je tiež predsedom štokholmskej pobočky FGBMFI a členom národného výboru FGBMFI vo Švédsku. Jan-Gunnar a jeho manželka Eva Carin majú jedného syna Petrusa.

**Táto kniha hovorí
o založení
FGBMFI a je
možné si ju zado-
vážiť v miestnych
skupinách.**

Informácie

FGBMFI Slovensko

PORS, Februárová
ulica č. 651/7 958 01

Partizánske

Ladislav Taliga tel.:
07/825804

FGBMFI Čechy

P. O. Box 9 155 04
Praha 54

Drahý čitateľ! Možno, že pri čítaní tohto vydania časopisu Hlas si sa aj ty zamýšľal nad tým, či môžeš Boha osobne spoznať a mať Jeho pokoj vo svojom srdci. Ježiš povedal, že ak chceme spoznať Boha, ktorý je Duch, musí sa náš ľudský duch znovu narodiť. Ak to chceš osobne prežiť, mal by si:

1. Uznať pred Bohom, že si žil sebeckým životom a že si hrešil tým, že On nebol Pánom tvojho života a tým si sa od Neho oddelil. „Všetci totiž zhrešili a nemajú slávu Božiu“, Rim 3,23.

2. Vyznať svoje hriechy, obrátiť sa k Nemu, prosiť o Jeho odpustenie, pomoc pre taký život, s ktorým by bol On spokojný. „Ak sa nebudete kajať, všetci podobne zahyniete“ Lk 13,3.

3. Uveriť tomu, že Ježiš je Boží Syn a tým, že zomrel na kríži, zobral na seba tvoje hriechy preto, aby ti Boh odpustil. „Lebo tak Boh miloval svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby každý, kto verí v Neho, nezahynul, ale mal večný život“ Jn 3,16.

4. Vyznať Bohu, že teraz robíš Ježiša Spasiteľom a Pánom svojho života. „Ak ústami vyznávaš Ježiša Krista a v srdci veríš, že Ho Boh vzkriesil z mŕtvych, budeš zachránený“ Rim 10,9.

Ak si po dôkladnom zvážení texty z Písma vzťahol na seba a chceš urobiť tento dôležitý krok, modli sa nahlas túto modlitbu: „Drahý Bože, viem, že som hriešnik a zahyniem. Vo svojom srdci verím, že Ježiš, Tvoj Syn, zomrel za všetkých hriešnikov, i za mňa a vylial svoju krv, aby očistil moje hriechy. Vyznávam, že Ježiš je Spasiteľom a Pánom môjho života a ďakujem za dar večného života. Verím, že mi pomôžeš žiť k Tvojej spokojnosti.“

Nespoliehaj sa na to, že tvoje pocity sú dôkazom tvojho prijatia u Boha. City sú nestále a tvoj vzťah k Bohu je založený na Jeho zaslúbeniach (Rim 10,13). **Nehanbi sa a povedz iným o svojom vzťahu k Ježišovi** (Mt 10,32). **Denne sa modli a čítaj Bibliu** (1Pt 2,2, Ž 37,4, Rim 8,14).

Ak si spravil toto najdôležitejšie rozhodnutie svojho života, prosíme, napíš nám, aby sme ti mohli poslať ďalšie informácie. Vyplň a pošli pripojený kupón.

„Full Gospel Business Men's Fellowship International“ je medzinárodné združenie kresťanských podnikateľov, ktorého účelom je:

1. Volať ľudí k Bohu a k Cirkvi prostredníctvom dosvedčovania Božej moci a prítomnosti v dnešnom svete posolstvom plného evanjelia plnému človeku.

2. Poskytovať základňu pre kresťanské spoločenstvo ľudí pod jedinou zástavou ich zážitkov v Ježišovi Kristovi posilňujúc ich, aby sa vracali späť do svojich cirkevných obcí občerstvení a obnovení. FGBMFI nie je ani cirkvou, ani sektou. Nemá kňazov, ani pastоров a nezakladá cirkevné obce.

3. Prispievať k väčšiemu zjednoteniu kresťanov.

HLAS

číslo 945

Toto je jedna z 26 verzií európskeho časopisu Hlas, ktorý vydáva v rôznych jazykoch medzinárodné ústredie FGBMFI pre Európu: 30 Mechelse Steenweg, B - 3000 Leuven, Belgicko, tel.: (016) 20 79 44, fax: (016) 20 79 31.

Vydavateľ: Blair Scott. **Asistent:** Donato Anzalone. **Výtvarná spolupráca:** Paul Goodwin. **Sadzba:** Buro Robe. **Redaktor pre USA:** Jerry Jensen. **Redaktor pre južný Pacifik:** Mark Raffills. **Redaktor pre Áziu:** C. K. Lee. **CSLOV945.**

FULL GOSPEL BUSINESS MEN'S FELLOWSHIP INTERNATIONAL

- Týmto vás informujem o svojom rozhodnutí nasledovať Ježiša Krista. Prosím vás, aby ste mi poslali brožúruku „Prijali Krista“.
- Prosím o zaslanie podrobnejšej informácie o tejto spoločnosti.
- Prosím o zaslanie podrobnejšej informácie, týkajúcej sa členstva v tejto spoločnosti.

Meno a adresa (píšte čitateľne)

HLAS č. 945

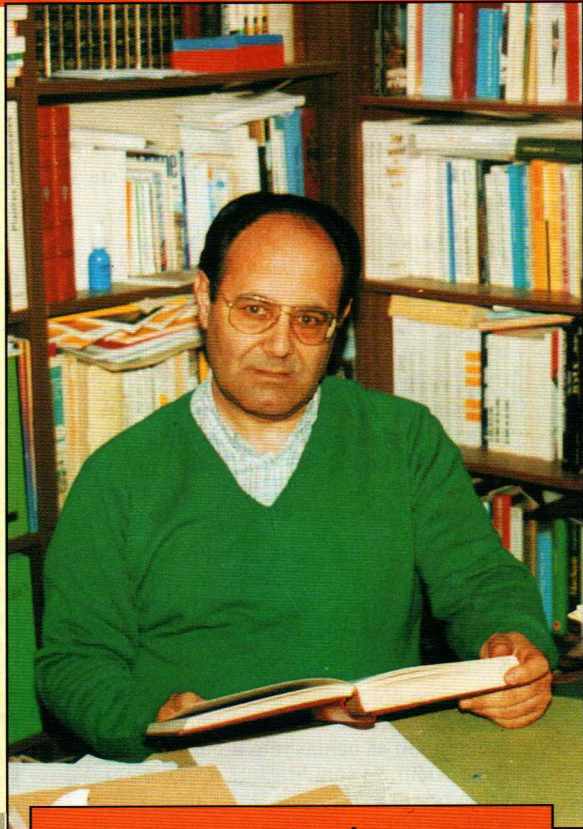
V tomto čísle

Zničené sny

Vyrastali ste s nejakým snom? Mnohí z nás určite. Mnohokrát však, napriek nesmiernemu úsiliu, disciplíne a obetovaniu, sa naše sny zrútili a nikdy sa neuskutočnili. Kevin Bristow vám povie o svojich nádejach vyniknúť v golfe, ktoré sa rozbili v dôsledku nesprávneho rozhodnutia, čo ho následne priviedlo na cestu zločinu. Jean-Claude Goudet mal vznešený cieľ stať sa kňazom, ale odmietli ho. Potom stál zoči – voči skutočnosti, že sa zdravotný stav jeho manželky bude pred jeho očami v dôsledku choroby svalov neustále zhoršovať ... a teraz je jej invalidné kreslo prázdne. Ich životy sa zmenili! John Blue naplnil svoj cieľ hrať hokej napriek prekážkam a zápasom. Uprostred tejto slávy a reality sa človek musí rozhodovať pre svoje hodnoty, priority a morálku. **Ak si chcete pre seba a svojich priateľov objednať viac výtlačkov Hlasu, prečítajte si informácie na strane 18.**

**Full Gospel
Business Men's
Fellowship International**

Ďalšie informácie si možno
vyžiadať na adrese:

**• TO INVALIDNÉ KRESLO
JE PRÁZDNE!
Jean-Claude Goudet
Strana 13**

Nenechajte tento časopis umrieť... Dajte ho svojmu priateľovi.